



Ози

Снимки: Satyr; Личен архив

Васил Георгиев или Васко Кръпката, както е известен на всички ни, е роден в квартал "Подуене" на 06.06.1959 г. Автомеханик по професия (завършва техникум по автотранспорт в София), той прави първите си музикални опити с група Stars в средата на 70-те години на миналия век. В нея, както и в различни други формации, повече от десет години той се изявява като барабанист. Запленен от блуса, през месец септември 1989 година Васко Кръпката основава легендарната българска група Подуене Блус Бенд, с която...

Можем да продължим това кратко и суховато представяне, но то просто не би отивало на този човек. За това ще си позволим да ви го представим, цитирайки журналиста Румен Янев, който в началото на 21-ви век с няколко изречения е успял да опише абсолютно точно нашия събеседник:

"На този свят има най-много трима българи, които могат да разкажат блус история на негрите край Мисисипи. Единият от тях е Васко Кръпката. С три акорда и в 12 стъпки той изпя смахнатия ни живот през последните 12 години. Изпя го така, както може да го направи един самороден талант с честно сърце и добра душа. Излъга ни (без да иска) само в едно - че комунизмът си отива. Излъга и себе си, може би защото адски силно го желаше. Сега го боли и тази болка отново ражда блус. Крайно-квартален, кучешки, с кръпки от любов, омраза и надежда. Защото без надежда не само блусът, а и животът ни въобще е без смисъл."

Metal Katehizis: Да започнем с това, че в момента сме ти на гости в твоята къща, която се намира в "Драгалевци". Защо Васко Кръпката не живее в квартал "Подуене"?

Васко: Защото през 1984-та реших, че трябва да се махна от големия град и намерих това място тук. Тогава "Драгалевци" си беше все още село. Изобщо не беше такъв тузарски квартал, какъвто е днес. Мен ме привлече именно това - че няма канализация, че ще живея в къща. Роден съм в подуянската гарсонiera на баща ми - на последния етаж. Там съм се научил да свиря на барабани. Мечтаех си да живея в къща и това е една от осъществените ми мечти. "Подуене" си е моят дом, моята махала - родителите ми и брат ми живеят там. Подуянската гара, всичките спомени... Освен това, само да вметна, че аз съм роден на улица "Калиманци" № 7, която е границата с квартал "Гео Милев" - това е в горната, най-интелигентната част на "Подуене", ха-ха-ха! На отсрещната страна на улицата, където е № 8 (четните номера), вече е квартал "Гео Милев". По някакво стечение на обстоятелствата съм роден в "Подуене", но искам да подчертая, че съм от подуянската интелигенция, а не от "кремиковските джуревци", както им викахме навремето, ха-ха-ха!

До колкото ми е известно първите ти музикални опити датират още от 1975 година. Първата група, в която участваш тогава, се казва Stars. Там си барабанист, а комплектът "барабани" включва варел за боя и празна тенджерка, на която е имало опъната кожа. Разкажи ни за тези твои първи музикални опити.

В тези години започнах да уча в Техникума по автотранспорт в София. Моментално се запознах с едни апапи от махалата - Вальока и Гацо. Направихме триото Stars. Дори не знаехме какво означава на английски тази дума, просто ни харесваше като лого. Тогава аз бях барабанист и репетирахме в мазето на майката и бащата на Вальока. Те всъщност живеяха там. Бяхме кръстили мазето "Музикална къща Пена", а докато свирехме, бащата се опитваше в другия край да гледа мач по телевизията. Нямам никакъв спомен какво точно сме свирели. Помня само, че Вальока "дърпаше" към Black Sabbath, а аз - към Status Quo. Получавахме се нещо по средата.



Група Stars - 1975 г.

Както сам спомена, ти си по професия шофьор и автомеханик. Завършил си техникум по автотранспорт и известно време си работил като автомонтьор в един таксиметров клон, а вечер си свирил по заведенията. Говорим за края на 70-те и началото на 80-те години, след периода ти в казармата.

Работих в сервиза за таксите на Сточна гара, в бригадата на Наско Шашмата, а вечер свирех по кръчмите като "въртящ оркестър". "Въртящият оркестър" свири, когато основният оркестър почива. В смисъл, това са най-изпадналите музиканти, но така се започва, ха-ха-ха!

Кое те подтикна да зарежеш тази професия и да се отдадеш на музиката?

На мен автомонтьорството ми е хоби, а в жилите ми тече бензин. Това, че работих на Сточна гара се получи, защото там бях разпределен от техникума. Но музиката винаги е била основното ми занимание. И понеже като свиря нощем по кръчмите, на следващия ден спя до обяд в някое от такситата, колегите ми видяха, че от мен не става дневен работник и ме освободиха, въпреки че трябваше да работя там три години по договор. Така аз си тръгнах по пътеките на рокендрола, до колкото такова нещо изобщо имаше в онези години в България.

А защо избра барабаните като свой първи инструмент?

Бях на шест години, когато ми купиха китара. Първия китарист, който видях в живота си, беше Стефан Данаилов - бате Серго, в един култов български сериал, който се казваше "На всеки километър". Той беше на някакъв кораб и свиреше на някаква китара. На мен много ми хареса - беше с дълга коса, готин. Веднага дойде и разочарованието от първия ми китарен герой. В края на серията се оказа, че това всъщност не е китара, а радиостанция, с която той предава на руснаците някакви съобщения. Въпреки разочарованието ми, още на следващата седмица въкъщи имаше китара. С брат ми Сашо, който е с пет години по-голям от мен, се учехме да дрънкаме на нея. А на барабани започнах да свиря сериозно в техникума, когато се запознах с Вальока и Гацо. Малко преди това си бях взел под наем някакъв комплект и заедно с Косьо от група Айсберг свирех също известно време. Така че, реално погледнато, аз започнах да свиря на китара, след което десет години от живота ми минаха като барабанист на различни групи.



Трио Universe заедно с певицата Магдалена - 1983 г.

Мечтата ти в тези години е да събереш пари, да заминеш в чужбина и да си купиш хубав комплект барабани. С трио Universe успяваш да свириш 5 месеца в Норвегия и 1 месец в Дания. Разкажи ни за този период. Успя ли да си купиш така желаните барабани?

Да, успех. С трио Universe свирехме по кръчмите. Аз отидох в групата, за да заместя техния барабанист, който се беше разболял. Понеже освен че свирех, също така и пеех, скачах, правех шоу, те ме извикаха да го заместя. Записахме една касетка заедно. Направихме записа в една кръчма, която се намираше до Халите и се казваше "Златна рибка". На записа дори се чуваше как отвън минава трамвая. Управителят ни гледа как записваме и си мисли, че ние всъщност сме пуснали някаква песен на касетофона. Идва и ми казва: "Не ви ли е срам да ме лъжете, че пеете?! Нали чувам - на записа пее някаква жена!", ха-ха-ха...

Искам да подчертая, че историята, която разказвам, се развива преди излизането на филма "Оркестър без име". По някакъв начин успяхме да се сдобием с договор. Отидохме в "Импресарска дирекция", която се занимаваше с музикантите, които кандидатстват за излизане в чужбина. Дирекцията беше настанена в 3-4 стаи, като в първата имаше факс, чрез който служителите контактуваха с различните мениджъри. Влизаме ние в стаята с факса и жената, която работи там, ни казва: "Имате договор!" След това се отива в следващата стая, в която ти оправят документите - издават ти официален, служебен паспорт, с който можеш да излезеш в чужбина. А в последната стая седи полицаия Момиков - голям и с мустаци. Той ти провежда инструктаж - с кой да контактуваш и с кой не в една западна страна. След като в първата стая ни съобщиха, че имаме договор, ни казаха още: "Сега веднага трябва да отидете в последната стая при Момиков! Има някакъв проблем с вас." Отиваме ние при него, а той ни посреща: "Къде сте ми тръгнали вие, бе?! Трима човека оркестър, от които двама имат запор от милицията и не могат да излизат в чужбина! Само единият от вас може да напусне България." Ние се сконфузахме. Започнахме да гадаем за какво точно става въпрос, защото той не ни казва кои са точно двамата със запора. Момиков попита: "Кой е

ръководителят?" Беше Емил, който остана в стаята, а останалите двама излязохме навън да чакаме. Това продължи около час, след което Емил излезе и каза: "Ще стане работата, но трябва да вземем една певица." Тогава, както се казва, ни "спуснаха" певицата Магдалена. Бог да я прости - тя вече не е между живите. Беше жена на един човек, който работеше в "Агенция за българите в чужбина". И така, благодарение на тази певица и най-вече на нейния мъж, получихме разрешение и заминахме за Норвегия за шест месеца. Оттам се върнах с нови барабани "Tama Super Star", за които дадох около четири хиляди долара. Върнах се с барабаните и с пет германски марки за спомен. Баща ми, като видя новата ми придобивка, каза: "Старите ти бяха по-хубави", ха-ха-ха!



Барабаните "Тата" - една мечта по-малко

Някъде в този момент разбираш, че музиката на сърцето и душата ти е блусът. Кога точно стана това и защо се насочи към този стил? Вярно ли е, че заслуга за това има и някаква хипарска комуна в Копенхаген?

Да! Къде си ги чел тези работи?! Още в прогимназията, когато чух парчето "You've Got To Move" на The Rolling Stones, тази "слайд" китара ми влезна много навътре в душата. Тогава всички останали бяха фенове на Ritchie Blackmore и Deep Purple, в което няма нищо лошо, разбира се. Аз изведнъж усетих, че точно този начин на музициране, ми е най-близък. По-късно разбрах, че го наричат "пентатоника". Групите, които изпълняваха "пентатоника", бяха The Rolling Stones, Led Zeppelin, AC/DC, Motorhead и т.н. Това са банди, които са по-близо до класическия рок и до блуса. Още тогава те ми харесваха много, въпреки че още не познавах блуса. Но някак си го усещах в музиката на тези групи. По онова време и аз, като всички останали в България, си мислех, че блусът е бавна песен. Дори наричахме "Child In Time" на Deep Purple "Златният блус".

Когато отидох в Норвегия с Univers, още на първата вечер при нас дойдоха някакви хипари, с които се запознахме. След като във въпросната вечер участието ни приключи, отидохме на купон с тях. Тогава те ми пуснаха Muddy Waters. Аз го бях гледал преди това във филма "Последният валс", но тогава, в началото на 80-те години на миналия век, за нас най-известни от този филм бяха Eric Clapton, Ringo Starr и Bob Dylan. Имена като Muddy Waters и Johnny Winter, които са величия в блуса, ни бяха непознати. Същата вечер за пръв път чух албума "Hard Again" на Muddy Waters, с Johnny Winter на китарата и James Cotton на хармониката. Това нещо тогава ме спечели за блуса и до ден днешен това е любимия ми албум! Ако трябва да се обърна и да извадя един диск от колекцията си, то това ще бъде именно този. Сега ще ти го пусна да го чуеш!

Чрез хипарите, с които се запознахме, разбрах за комуната, която се намираще в центъра на Копенхаген. Беше разположена в стари военни сгради, които никой не използваше за нищо. Хипарите от цял свят се бяха нанесли там. Естествено, миришеше на марихуана отвсякъде. В първия си свободен ден хванах влака и отидох в комуната. Казваше се "Християния", а преди

няколко години беше закрыта. Просто докато общината и някакви собственици се караха и съдиха кой да вземе мястото, хипарите го населиха. И направиха нещо като град там - имаше си общуарница, работилница за поправка на касетофони, отвсякъде звучеше музика, имаше много бездомни кучета, много марихуана, много веселба, дълги коси - голяма истинска хипария, която тогава видях с очите си. Усетих я, все едно бях на Уудсток. Просто усетих духа.

Какво се случи, когато се върна в България? Среца ли някакви трудности в желанието си да правиш музика и да записваш песни?

Отивайки в чужбина, за пръв път презрях системата у нас. След като видях свободата. Съвсем естествено е, че след като съм закърмен с Pink Floyd и Led Zepelin, никога няма да се примиря с никаква система. Но е съвсем различно, когато в онези години се докоснеш до истинската свобода. Имай предвид, че никой тук не вярваше, че аз ще се върна. А го направих. Заради Елена. Тя е моя съпруга, а тогава ми беше гадже. Върнах се в началото на 80-те години, когато тук беше абсолютна безпътица. Както днес младите хора чувстват безперспективността. Тогава бях в същото положение. Това, което ме върна, беше Елена и надеждата, че ще направя блус група и ще свиря блус в България.

В този период участваш в няколко сборни формации, една от които е Аеро. Стига се и до осъществяването на една от мечтите ти - започваш да работиш с рок група Паралел 42. Колко време изкара с там, каква музика свирехте? Какво помниш от периода си с тях?

Когато се прибрах с комплекта барабани "Тата", в музикантските среди много ми се вдигна реномето. Въпреки че тогава имаше само 5-6 сериозни групи и за да те вземат в някоя от тях, трябваше някой барабанист да умре, ха-ха-ха! Всеки понеделник музикантите се събирахме на "Кристал" в 13 часа. Бистрехме музикантски неща. Аз в този момент минах през няколко сборни формации, бяхме издали и една малка плоча с групата Аеро. Паралел 42 ми бяха любими, защото там имаше двама прекрасни музиканти - Кузман и Жоро Бирбочукови (братя от Хасково). Те бяха завършили в Пловдив и са от пловдивската школа на китаристите. Кузман Бирбочуков в онези години минаваше за един от най-добрите китаристи в България. Много ми бяха симпатични, а освен това бяха и ъндърграунд група. Хем бяха известни, хем нито ги даваха по телевизията, нито ги пускаха по радиото. Имаха едно-единствено парче, издадено на плоча. Много яка банда - доста пиеха и доста се биеха, ха-ха-ха! Свиреха предимно Deep Purple. Аз съм най-дълго свирилият барабанист в тази група - три години и половина. Това е, защото съм неконфликтен, обичам рокендрола и защото ги разтърдвах, когато се сбиваха. Доста хубави периоди имах с тях. Тогава свирехме три месеца в Слънчев бряг и точно по това време създадох песента "Слънчев бряг блус". Вечер след свирене в казиното се напивахме. Те ми даваха китарата и започвах да дрънкам. Казвах: "Нали вие сте китаристи, а аз - барабанист?!", а те ми отговаряха: "Не, не, ти пееш разни песни, взимай и започвай!" Тогава всъщност ми хрумна, че мога в по-добри времена, в които няма да има цензура, да пея някакви по-махленски, да ги наречем, песни.



Васко Кръпката в Паралел 42 - 1984-1986

Въпросната песен "Слънчев бряг блус" за какво е написана? За курорта или за коняка?

За нито едно от двете. Аз винаги съм използвал индиректните послания. "Слънчев бряг блус" е за разделението на бедни и богати. За нещата от живота, но казани по по-уличен и махленски начин. Защото по онова време, средата на 80-те години, по телевизията даваха едни скопени певци, едни песни за луна и звезди и никакъв рокендрол. Тук-там Щурците успяваха да пробият с някое по-рок ориентирано парче, но общо взето това ставаше много трудно между тъпите песни на композиторите, които трябваше да изпълняват. ФСБ успяваха до известна степен да разчупят нормите, с тяхната закачка към прогресив рока и с това, че стопанисваха студиото на "Балкантон". Те имаха възможност да репетират постоянно, разполагаха със студио под ръка, инструментите им стояха там. Слава Богу оказаха се интелигентни музиканти и оставиха хубава музика след себе си. За друго не се сещам. Дори Диана Експрес са ми сладникави. Няма такова рок парче като "Две праскови и две черешки"! Това беше някакъв соц-рок, който ме отвращаваше и ме докарваше до повръщане. Даже аз, слушайки Led Zeppelin, се чувствах като музикален екстремист. Мечтаех си за някакво разчупване на нормите и лека-полека си дрънках на китарата и си измислях разни песни.

През 1986 година ставаш барабанист и на група Старт. Защо в тези години си сменил толкова групи? Търсел си точното си място, може би?

На първо място търсех група, от която да изкарам някакви пари с барабаните си. Вече имах семейство и гледах хем да изкарам някой лев, хем да не се навеждам. Ако трябва да избира няколко поп певци от времето на комунизма, които уважавам, това биха били Ваня Костова, Мими Иванова и Развигор Попов. Колкото и естрадни да са те, поне в техните песни се случва нещо. Развигор освен всичко друго е и стар джазмен. Именно той беше човекът, който ме "светна" за цялата система на социалистическата, естрадна мафия. Подписвам се с двете си ръце, че Развигор Попов е единственият български композитор, музикант и групар от онова време, който никога не е заемал никакви длъжности и не е сядал зад бюро. Всичките композитори, всичките ръководители на нещо си в музиката, заемаха някакви длъжности в един или друг момент. Или ще е "Главен художествен ръководител на оркестър на ГУСВ" (веднага му слагат някакъв пагон), или ще е нещо си на музиката в телевизията, или към "Балкантон", или към радиото. Развигор Попов е действащ музикант до ден днешен. Срегнах го в един автосервиз. Беше ми дошло до гуша от побоищата в Паралел 42. Гледам го как се опитва да си закрепва бронята на някаква жигула и му казвам: "Маестро, пази се, че тези пръсти ще ти трябват!" Помогнах му, а той се сети, че ме познава отнякъде. Обясних му, че сме свирили заедно по разни места. Той каза, че си търси барабанист. Имал идея за нова група. Така се създаде група Старт. Междувременно отидох и на едно прослушване. Първото и последното прослушване в живота ми - беше за оркестъра на Маргарита Хранова. Там не само, че не ме харесаха, но още от самото начало ме гледаха с някакво презрение, заради моето отношение към музиката. Слушам си любимите изпълнители, а те ме питат: "Какъв е тоя Bob Dylan?! Какъв е тоя Eric Clapton?!" Изгониха ме като мръсно коте!

По онова време, за да издадеш една песен, то тя трябваше да премине през четири комисии. Музика - отделна комисия слуша и преценява добра ли е или не. Текст - чете се: "There's a lady who's sure / All that glitters is gold / And she's buying a stairway to heaven" - няма рима, не става! Имаше изисквания, на които трябва да отговаря текстът. Да има рима, бодрост, свежест, да не се описват разни лоши неща от живота, защото животът не може да е лош по времето на социализма. Третата комисия гледа музиката и текста, но вече заедно. Пишат се нотите, а отгоре сричките на думите. Един композитор сядна на пианото, започва да свири и да пее текста. Изпява два реда и..... "Не може! Има блус схема. Американска е и е забранена." Не случайно няма нито един класически рок, изпълнен от наша група до 10 ноември 1989 г. За разлика от широкия свят. Примерно в Чехия, Полша, Унгария, където има много групи, които поне веднъж или два пъти в живота си са свирили класически рок по времето на комунизма. Говорим за "One, two, three o'clock, four o'clock, rock!" или за "It's been a long time since I rock-and-rolled!". Това са класически музикални блус схеми, които тук бяха забранени. Единствено Жоро Минчев успя през 1988 година да прокара през комисии парчето "Блажени години", просто защото е по чужда музика. Фактически той прокара само текста, а музиката някак си успя да мине. Четири комисии, които трябва да знаеш как може да минеш. И за всичкото това нещо ме светна Развигор Попов. Тогава дадох една песен, която се казваше "Групата се разпадна". В нея част от текста беше: "И комисии да има / и затворени врати, / знай, за нас е важно / рокендролът да върви!" Естествено не мина, ха-ха-ха!

Ама много дълго се разпростряхме нещо... Никой не ми е искал такива дълги интервюта до сега, аз за това се разприказвах. Всеки идва тук и ме пита за кръпките само, ха-ха-ха!



Подуене Блус Бенд - началото, 1989 г.

Е, при нас е така! Добре, стигнахме до момента, в който у нас вече се усеща и полъха на промените. Месецът е септември, 1989 година, когато се създава Подуене Блус Бенд. Как започна всичко и кои бяха първите членове на тази група?

През този период хората слушаха радио "Свободна Европа", започна създаването на партии, аз имах едно дете, а второто беше в корема на жена ми. Живеех в гарсонирата на баща ми в "Подуене" и усетих, че нещата не могат да продължават по този начин. Усетих, че Тодор Живков ще "падне", че Берлинската стена ще рухне. Нямахме как - духът вече беше изпуснат от бутилката. Реших, че е дошло времето да си създам своя собствена група. Да си осъществя мечтата. Обадих се на бате Кире - барабаниста, с който бяхме приятели и заедно ходехме по категоризации. Аз имам трета категория за барабани. Ходеше се отново на комисия, пред която свириш, а те ти издават една книжка, с която ти се дава разрешение да упражняваш музикантска професия. Обадих му се, въпреки че той беше повече рокаджия, отколкото блусар. Но аз и не познавах никакви блусари в България. В този момент бях напуснал Старт и взех решението да стана от барабаните. Карах такси из София - един зелен Москвич, за да припечелвам пари. Точно в този период започнаха първите репетиции на Подуене Блус Бенд. На барабаните беше бате Кире, Владо Мазола на баса, Ники Драгнев на китарата и бате Влади на хармониката. Репетирахме в мазето на Владо Мазола в "Дружба", а след това и в моето мазе в "Подуене". Тогава започнаха и митингите, на които аз ходих най-отпред с един барабан. Дори ме имаше сниман във вестник "Дума" на първа страница - с метълско кожено яке и отгоре с метълски елек, целия в нашивки, удрям барабана и крещя "Де-мо-кра-ци-я!", а под снимката написали: "Ястреби и лешояди се събраха пред "Александър Невски", ха-ха-ха! На първите митинги пееха бате Гошо Минчев, Щурците и Ваня Костова. Реших, че това е най-удачният момент да реализирам идеите си за песни и да си спечеля публика.

Това е свързано със следващия ми въпрос. Какви бяха първите ви музикални опити? Къде и какво свирехте?

Свирехме в мазето. Аз бързах да направим репертоар, защото имаше къде да го изпълняваме - студентски стачки, митинги и т.н. А на тези места хората имаха нужда от нашата музика. Знаех, че там е моето място. Дори и да не бях музикант, пак щях да бъда там. Това изригване, този порив за свобода, който - колкото и да разправят злите езици, за мен няма нищо общо с политиката. Има до толкова, до колкото политиката ти дава възможност да си кажеш мнението и ако твоето мнение не съвпада с това на властта, ти да не пострадаш. До там. Нито съм следял новините, нито нищо. Сигурно ще ме питаш и защо съм политизирал доста нещата, но истината е, че не съм. Просто ние излязохме на митингите с порива за свобода и блус, както и за да си спечелим приятели. Както всеки млад музикант, така и аз си търсех начин за изява. Отидох при Жоро Минчев и му казах: "Бате Гошо, аз съм твой голям фен, познаваме се от едно време, свирили сме заедно. Имам си група, казва се Подуене Блус Бенд, имаме собствени песни и искаме да свирим." "Бюрократ" беше първото социално парче, което записахме. След това бяха "Слънчев бряг блус" и "Групата се разпадна". Тогава ми дойде идеята за "Комунизмът си отива". Казах си, че ако направим това парче, ще "взривим" хората! Така се и получи тази песен - като взрив! Колкото и да е спорно след толкова години дали си отиде комунизмът или не, но самата композиция си беше истински бум. Качихме се на сцената и вдигнахме във въздуха двеста хиляди човека. Дори сега настръхвам, като го казвам - за първи път Подуене Блус Бенд излязохме пред двеста хиляди човека!

Сетих се и за още една история, от която настръхвам. Георги Минчев, който е велика българска личност, автор на най-смелите и най-нежните парчета в тази държава, тръгна сред хората с една шапка в ръце, за да събира пари, с които да запишем албум. Събра 700 лева, няколко долара, няколко франка. Тогава студията бяха само три - в "Балкантон", в Радиото и в Телевизията. Никой нямаше да ме пусне, особено с тези песни, там. Нищо, че е 1990 година и Тодор Живков е "паднал" от власт. Те си бяха държавни студия и същите хора си работеха там. По това време Георги Минчев ни събра всички музиканти и артисти за една обща снимка пред "Александър Невски". Снимката се казваше "Времето е наше!" Аз бях най-отзад, Лили Иванова беше най-отпред. Един от хората, които дойдоха за тази снимка, беше Васко Стефанов - тонрежисьор от "Балкантон". Той ми каза, че много иска да запишем "Комунизмът си отива" и че ще ни пусне нелегално в студиото. Отидохме в студиото рано сутринта в 6 часа. Прехвърлихме китарите през оградата и ги скрихме в едни храсти. Чакахме да дойде пазача в 8 часа и да отвори "Балкантон". По това време там записваха някакви Сребърни звезди или нещо подобно - държавен ансамбъл, който беше наел студиото на държавни начала за цял месец. Васко Стефанов ги пуска в обедна почивка от 12 до 14 часа, те отиват, ние влизаме в "Балкантон", казваме на пазача, че сме се запътили до кафенето на втория етаж, минаваме през един заден двор, взимаме си китарите, качваме се горе и записваме "Групата се разпадна", "Слънчев бряг блус", "Бюрократ" и "Комунизмът си отива". Четири парчета. На тясна лента. Директно.

Искаш да кажеш, че въпреки че 10 ноември е минал, първите ви четири песни са записани нелегално?

Напълно нелегално! В онези интересни времена - средата на 1990 година. Чак тогава имаме въпросните четири песни на запис. А малко по-късно, когато официално отвориха студията за запис срещу заплащане, с парите, които събра Гошо Минчев, записахме и останалите парчета и издадохме касетката "Комунизмът си отива".

Заглавната песен от този първи ваш албум се превръща в един от символите на промените у нас. Днес обаче за жалост установяваме, че това се оказа просто една лъжа. Тоят коментар от днешна гледна точка?

Изядохте ме 20 години за това парче! Вие, уважаеми читатели и вие, питащите. Първо ще ви кажа, че когато измислях тази песен, изобщо не съм си представял, че ще доживея време, в което ще бъда известен музикант, с 12-13 албума зад гърба си, едно DVD и хиляди километри свободно пътуване из целия свят. Включително в Америка. И всичко това, благодарение на факта, че България е свободна и демократична страна. Не съм си представял, че държавата ни ще бъде член на НАТО и Европейския съюз. Изобщо не знаех какво означават тези две неща. Не знаех какво означава парламент. Не съм си представял, че ще натисна едно копче, на една "мишка", и ще ми "изскочи" новия албум на Eric Clapton, още преди той да го е издал. Не съм си представял, че ще има хора, които вървят по улиците и всеки втори от тях ще има по два телефона в джоба си. Не съм си представял много неща, които наистина се случиха в тази държава. Представях си само, че ще има банани по магазините и ще има цветни снимки, както и свободата да си кажа мнението. Всички тези

неща се случиха, но за съжаление не се случи основното - свободният дух на хората го няма. И ако съм помогнал с тази песен поне за три минути човек да освободи духа си, то аз съм щастлив. А ако комунизмът не си е отишъл, най-малко за това съм виновен аз. Това парче е поривът за свобода на няколкото поколения, които загърбиха страха и излязоха на улицата. С тази песен аз си изживях моя си Уудсток. Пък после, че ченгетата си направиха техния комунистически капитализъм, какъвто няма никъде по света, че цялата ни демокрация е КаГеБарска, че дори и свободата на словото е условно нещо - това не е мой проблем. Защото аз мога да изляза по най-гледаното време в телевизията и да кажа, че не харесвам Бойко Борисов. И няма да пострадам заради това. Това интервю също няма да пострада заради това, че аз си имам мое мнение. За мен това е най-важното и смятам, че ако повече хора се бяха вслушали в тази песен, може би нещата щяха да са по-добре. Днес отново преписах текста на "Комунизмът си отива", защото ще издавам "Кръпкопойка" и четейки го си казах: "Дявол да го вземе, колко ли години трябва да минат, за да продължава да е актуална тази песен?!"



Комунизмът си отиде! Ама не съвсем... НДК, 1990 г.

Ти си един от възторжените привърженици на промените у нас. Падането на комунизма е пряко свързано с музиката и идеологията на Подуене Блус Бенд от онези години. Свободата ли е най-важното нещо за теб?

Да! Ако трябва да ги класирам по важност - Свобода, Музика, Любов.

Как гледаш днес на промените, които тогава се случиха в България?

На първо място не съм толкова отчаян, както са повечето хора. Не съм от този тип хора и не искам от мен да казвам, че нищо не се е случило или променило. Че всичко е загубено и че всичко е безсмислено. Смятам, че всичко това беше съвсем нормално, че много неща си дойдоха на мястото. Разбрахме кой кой е. Разбира се, всичките неща като досиета, историята на комунизма и т.н., останаха неразкрити. Едва ли някога цялата истина ще излезе наяве. Но от сегашна гледна точка гледам на тези неща с голяма радост и щастие, че бях вътре в тях. За мен това беше едно много интересно време и съм сигурен, че ние се разписахме в историята.

Ти си един от онези музиканти, които свириха на почти всички митинги и площади, подкрепяйки демокрацията и свалянето на тоталитарния режим. 20 години по-късно, виждайки резултатите от прехода у нас, не съжаляваш ли, че си го правил? Ако сега можеше да се върнеш в онези времена, пак ли щеше да си същият Васко Кръпката - вечният борец за демокрация, който познаваме?

Твърдо да! Защото не смятам, че нищо не се е случило. Не смятам, че промените са донесли нещо лошо на България. Това мрънкофонско натрапване, че промените едва ли не са послужили само на злите сили, е абсолютно невярно. Кой има полза от това, че няма задължителна военна служба? Кой има полза от това, че има свободни медии? Кой има полза от това, че няма мита за

западните автомобили? Ако има някой, на когото да пиша шестица в тези 20 години, това са ченгетата, разбира се. Те си свършиха тотално работата, ама айде пък и другите хора да си свършат тяхната работа, а?! Аз лично моята работа съм си я свършил. Помагам с музика колкото мога.

Песни като "Бюрократ" или "Квартално събрание" звучат актуално и днес. На какво се дължи това? Дали е защото у нас реално промяна на манталитета на хората не се е състояла?

Не се състоя основното - освобождаване на свободния дух на хората. Аз съм един от тези, които се грижат да се освободи духа на хората. Но много хора положиха доста грижи, за да се случат нещата в обратна посока. Пример: посланието за свобода в моите песни беше тотално заглушено и то в най-гледаното време на телевизията, с послания за червени ферарита, "за крадец не ставаш сине, ти си будала", послания за това, че е най-важно да имаш нов модел телефон. Жена ми е учителка на малки деца и мога да ти кажа, че на тях изобщо не им пука за никаква свобода. Пука им единствено за това кой колко по-нов телефон притежава. Това е всъщност нещото, което не се състоя. За съжаление.

Извинявай за въпроса, но нямам информация и за това бих искал да те питам - като казваш "жена ми", това онази Елена ли е, заради която си се върнал преди около 25 години от Западна Европа?

Да.

Важно беше да го уточним.

През 1991 година излиза албумът на Подуене Блус Банд "Кучето на крайния квартал". Едноименната песен се превръща във ваша запазена марка. Приемаш ли се за героя от песента? И всъщност писана ли е тя за някого конкретно?

Сигурно ще прозвучи самохвално, ако кажа, че се самогероизирам в моите песни, но повечето парчета, които съм написал, са минали през сърцето и душата ми. Разбира се, че няма свободомислещ човек, който да не се е почувствал като кучето от крайния квартал и в началото на 90-те и в началото на 21-ви век. Дори днес, 10 години след началото на 21-ви век, аз, ходейки в Европа, се чувствам точно така. Като кучето от крайния квартал. България е дори след Румъния в много отношения. Така че тази песен е един класически, минорен, български блус, който остава в историята точно защото е верен.



Наред със сериозните и тъжните текстове, вие правихте и много песни, които са свързани с веселата страна на живота. "Няма бира" примерно, е едно от най-купонджийските парчета у нас. Кое за теб е по-важното лице на Подуене Блус Бенд - това, което показва тъжната и мрачната страна на нещата, или онова, което показва веселата? Кое от тях предпочиташ ти?

В един албум обикновено има около десет песни. От тях една или две са по-сериозни, а останалите са купонджийски. Блусът принципно е музика, която е минала през най-дълбоките струни на душата. Блусът няма как да не е тъжен, защото животът е такъв. Но в крайна сметка изходът е да наблягаме на купона. В някои мои песни можеш да се скъсаш от смях, в други може да ти мине животът като на картинка. Така че дори и аз не мога да избира кое от тези две лица предпочитам.

Според мен една от най-хубавите песни на българския преход е едноименната композиция от последния студийен албум на Подуене Блус Бенд "Ден след ден". Тя описва по един прекрасен и точен начин как се успява у нас. Как дойде идеята за песента? Имаше ли конкретен повод или просто си описал това, което виждаш около себе си?

Няма конкретен повод. Измислих песента по време на Виденовата зима. Тогава живеях на квартира със семейството си. Бях започнал строежа на къщата и си бях продал апартамента в "Металург". Парите ни стигнаха до покрива на къщата. Жена ми работеше като учителка за три долара на месец. Нямах нищо материално за губене и изобщо не ми пукаше от материалната страна на ситуацията. Започнах обаче да усещам липсата на духовен стимул в хората около мен. Виждах, че мечтателите губят почва под краката си. Отвсякъде започна да намира пост-текезесарската субкултура и безпътието на свободно плаващите индивиди в тази държава ги караше да се махат от България. И то масово - на таласи. Аз търсех спасение в едно таванско гълъче с китара в ръка. Търсех отговор на въпроса "Дали си струва?" И го намерих в тази песен. Първо за себе си, после за семейството ми и всичките ми приятели... И когато я изпях в суров вид на един мой приятел, той стоеше пред мен облечен в една канадка и гледаше в земята. Усетих, че докато слушаше това парче, през съзнанието му минаха всички грехове. Тогава разбрах, че в тази песен има спасение.

Защо винаги се получава така, че в България дърветата, които стърчат срещу бурята, са много малко, а храстите, които оцеляват, са ужасно много?

Защото у нас не е модерно да си дърво. Защото глашатаяте на злите сили започнаха да тръбят отвсякъде, че плюскането и пълните колички в "Metro" са много по-важни от свободно реещата се душа. И хората се вързаха на това нещо. Децата също се вързаха. Ние не можем да искаме от хората да бъдат дървета, защото те са обитатели на старата гора и са свикнали някой да ги пази от вятъра. И забравят за основната истина, че ти, ако сам не се запазиш от вятъра, няма кой да го направи. Глашатаяте са виновни.

Имаше ли в живота ти много "храсти", които бидейки до теб ти казваха: "Ще преживеем дружно с тебе, братко"?

Сигурно ги е имало, но аз не съм им обръщам внимание. Единствено мога да ги съжалявам, защото те не са виновни. Природата ги е създала такива, животът ги е направил да изглеждат по този начин, вятърът ги е оформил. Постоянно ги има и винаги ще ги има. Въпросът е храстите да не са институция. Абе, много абстрактно стана това интервю, дали ще ни разберат за какво говорим, ха-ха-ха!

Със сигурност ще ни разберат.

С Подуене Блус Бенд си направил стотици концерти (а може би и хиляди). Свирил си къде ли не - от Затвора в Бухово до зала 1 на НДК, от покрива на площад "Гарибалди" до мазето на театър "La Strada", от барикадите в Дупница до концерта по посрещането на Бил Клинтън в София, от акустични концерти за болни деца и домове за сираци до шумни рокерски събори и т.н., и т.н. Има ли такъв концерт, който би отделил от останалите? Който за теб е най-важен или е останал в съзнанието с някаква по-особена случка?

От всички категории има такива, които се открояват. Примерно, от рокерските събори, бих посочил един концерт, който се състоя миналата година. Отидохме с камион, като докато той вървеше, ние свирехме отзад в каросерията. И така през цяла София. Което означава, че четири часа преди това сме връзвали барабани, колони и т.н. За целта бяхме извикали специален алпинист, който да ни помогне с тези неща. Имаше и агрегат за тока. Това вече си е едно по-различно свирене на рокерски събори - влязохме във Велико Търново заобиколени от 200 мотора.

На покрива на площад "Гарибалди" свирих и други групи. Включително и бате Гошо Минчев и понеже концертът се организираше от Националната телевизия, идеята беше да се свири на

плейбек. Аз им казах, че съжалявам много, но не познавам такъв начин на музициране. А те се оправдаха, че не могли да ползват асансьора и трябвало да качват инструменти, колони, и усилватели. Нямамо кой да го направи. Викнах едни апапи от махалата, качихме всичко на ръка до покрива на въпросната сграда, която беше много висока - осем или десет етажна.

Свирил съм и в затвора в Кьолн. Това беше през 1995-та или 1996-та. Излязох пред всички и казах "Добър ден!" Никой не ми отговори. Там нямаше нито един българин, направо не можех да повярвам, ха-ха-ха!



Свирил си на една сцена с легенди на блуса като John Mayall и Alvin Lee. Какво помниш от тези концерти и от досега ти с тези музиканти.

Това, което си спомням е, че през 1995 година на фестивала "Coca Cola Super Blues" в Румъния бяха продадени пет хиляди билета. Когато излязох на сцената, казах: "Hello, everybody! Excuse my bad English, but I prefer bad English than good Russian!" Тогава усетих, че блусът и свободата правят и нашите братя в Румъния щастливи. Защото и те са горе-долу на същото дъреждане като нас. Когато посветих "Кучето на крайния квартал" на моя румънски герой Корнел Киряк (има подобна съдба на българския журналист Георги Марков - убит е през 1975 г., б.ред.), който беше румънски диджей и водещ по радио "Свободна Европа" и ме е "светнал" за изпълнители като Jimi Hendrix, Janis Joplin, The Doors, Led Zeppelin, всички хора в залата станаха на крака.

Що се отнася до John Mayall, то той излезе на сцената и направи един невероятен концерт благодарение на това, че усети и разбра, че ние знаем къде зимуват раците. Защото едно е да си хипар и да пушиш марихуана в Golden Gate Park в Сан Франциско през 1968 година и да си кажеш: "Абе, на кой фестивал да отида днес?!", а съвсем друго е през същата тази година да си в Москва с жена си, тя да отиде в женската тоалетна, където я чака друга жена и през паравана ѝ подава чифт дънки, които тя обува под панталона си и това да е единственият начин да се снабдиш с тези дънки! Рискувайки едва ли не живота си. Поради тези причини западните изпълнители, идвайки тук, много добре усещат, че ние сме по-друга публика.

Какво предпочиташ и защо - да си в студиото и да записваш песни или да ги изпълняваш на живо пред хората?

Никога не съм имал тази дилема и никога няма да я имам. И двете са ми адски голямо удоволствие. Когато съм пред публика, си представям, че съм в студиото и записвам парчето, а когато съм в студиото, си представям, че пея на живо пред хората. Ние записваме почти на живо. Дори последния албум го записахме в Хоремберг, Германия, в студио пред публика.

Подуене Блус Бенд е най-влиятелната и важна българска група в стила блус. През 2000-та година групата спира да съществува. Защо? Какво или кой наложи това да се случи?

Аз не мога да кажа, че групата е спряла да съществува. Подуене Блус Бенд беше горе-долу Сбирщайн Блус Бенд. Първо, това беше един експеримент. Съвсем условно кръстих така групата. Не съм си и представял, че ще има успех. Просто исках да се позабавяваме, да свирим блус и да изкараме някой лев. Нещата обаче станаха сериозни. И докато се усетим, сменяйки разни музиканти, дойде 2000-та година. Примерно Ники Драгнев стана китарист в оркестъра на радиото за по-добра заплата. Не сме се карали, просто човекът отиде там, за да изкара повече пари. След това дойде Цвъри, който беше метъл китарист и при нас откри блуса. Еко, басистът, свиреше постоянно в разни джаз и рок формации и аз непрекъснато му търсих заместници. Той се води 12 години басист на Подуене Блус Бенд, но реално е свирил с групата много малко. В много от случаите е имал заместници. Дойде един момент, в който Еко, Цвъри и барабанистът Емил Тасев решиха да сменят стила. Събрахме се в една кръчма с Камен Кацата да кроим нови планове, да вземем нов пианист, вероятно и нов басист и да се разберем какво ще правим. Тогава те тримата казаха, че предпочитат да изпълняват друг стил музика от този момент нататък.

Реално погледнато не е имало никакви негативни чувства. Единствените разминавания, които аз съм имал с всички музиканти, с които до този момент съм работил, намаляването на допирните точки или различните мнения са били само и единствено на тема музика. Така стана и в този случай. Те тримата станаха група Undo. През това време ние с Камен Кацата останахме на пътеката на блуса и известно време свирихме акустично. През 2001-ва или 2002-ра година поканихме група Каскадьори и започнахме да свирим заедно. С тях изкарахме седем прекрасни години.

А с тях защо се раздели?

Не мога да кажа, че съм се разделил, защото те успоредно с работата с мен си бяха твърда хард рок група. И си издадоха два или три албума съвсем отделно от мен. Просто ми акомпанираха. Съвсем нормално дойде един момент, в който те решиха да си сменят името и да тръгнат като самостоятелна група. Да се пробват на пазара на рок музиката. И според мен в момента те са една от най-успешните метъл групи у нас. Приятели сме си и до днес. Това тръгване по различни пътища беше съвсем нормално за тях. Имат своите първи седем години блус, обиколили са сцените в тази държава и дойде време да се пробват сами. А ние с Камен Кацата отново останахме на пътеката на блуса, защото по една пътека ако не се ходи, то тя обраства.



Сегашната ти група носи името Кръпка Блус Бенд. Кажи няколко думи за нея, нейните членове и за нещата, които правите в момента.

Момчетата, които сега поканих, са Краси Табаков - с него свиря отдавна, той за мен е блус китаристът на България в момента, има си и своя група, която се казва Блус Трафик, господин Сми - Смилен Славщенски, който е басист в групата South River, и един младеж на барабаните - Влади Белята, който е от Трявна и свиреше с групата Illusion. Просто реших да си направя чисто блус формация, с която да свиря по фестивали и клубове. Отново си продължаваме по нашата си пътека. Много съм щастлив с тези пичове. Може би за пръв път в живота си имам истинска блус група, без всякакви други амбиции. Просто свирим блус.

За разлика от другите стилове музика, в които има не една и две групи или изпълнители, които изпъкват, като се каже „блус“, в България всички се сещат само или главно за теб. Как се чувстваш като лице на един цял музикален стил?

Никога не съм се замислял за това, защото знам, че в България има много хора, които слушат и свирят блус. Примерно Буги Барабата от Коньовица. Пропуснах да кажа, че ние с него измислихме песента "Няма бира!" Веднъж преди много години се напихме, бирата свърши и вместо да набием бираджията, измислихме тази песен. Той също я записа в един свой албум. По някаква случайност песента стана по-известна с моето изпълнение. Не знам защо.

Скоро бях на концерт на групите Джендема, Блус Трафик и Монолит. Имаме също така групи като Три и Половина и Бараби Блус Бенд. Блусът също е музика с много разклонения. Той е бездънна яма. Така че не се чувствам сам в никакъв случай, най-малкото пък съм се замислял за това дали съм лице на този стил. Хич не ми и дреме, аз съм черноработник.

Китарата на Георги Минчев на гроба на Jimi Hendrix



ТОЗИ СВЯТ.

Какво е за теб Подуене Блус Бенд? И какво е посланието, което тази група оставя след себе си?

Много е интересно, че и докато бях с Каскадьори, и сега, с новата ми група, много често ни наричат Подуене Блус Бенд. Никога не съм си представял, че това име ще стане емблема. Не съм се замислял за такива неща. Нямам време. В момента имам десет нови песни за предстоящия ми албум. Постоянно имам ангажменти и мисълта ми е заета с несвършена работа. Миналата година навърших 50 години, влязох във второто полувреме и ми е адски интересно какво ще ми се случи до края на мача. Нямам търпение! И не се замислям за такива неща. Предполагам, че както и да си кръщавам групата, в крайна сметка тя винаги ще се казва Подуене Блус Бенд. С които и музиканти да свиря. А най-голямата награда за мен ще бъде, като се прибирам някоя нощ от някъде, да чувам, че децата в градинката си дрънкат някое мое парче. Горд наследник съм на китарата на Георги Минчев, което абсолютно ме отделя от мисълта за приватизация, реституция и други галимации на демокрацията. Даже имам снимка на въпросната китара на гроба на Jimi Hendrix. С нея обиколих Америка - имам 17 самолетни билета на картата на САЩ, снимани с нея. Сестра му ми я завеща, когато той отлетя от

А какво е блусът за теб?

Блусът за мен е всичко. Начин на живот, чувствата ми, всичко. Както вече казах, блусът е бездънна яма - всеки ден откривам нови изпълнители. Чрез него си реализирам всички шурави идеи. Благодарение на него съм си спечелил много приятели. С него живея, изказвам си мнението и се чувствам свободен.

В книгата към последния ти за момента студийен албум - "Лулата на мира", си споменал множество имена на западни групи и изпълнители, на които благодариш за това, че са повярвали в Блуса и че са усетили Рока. Благодарих обаче и на Георги Минчев и Милена „за приятелството, за любовта и за усещането за друга България". Какво са те двамата за теб?

Георги Минчев е човекът, който преди изобщо да го познавам лично, когато съм го гледал, съм си казал: "Щом Гошо успява, и аз ще успея!" А когато за пръв път видях Милена, Контрол и Ер Малък на един рок фестивал, бях все още барабанист в група Старт. Прибрах се вкъщи, погледнах се в огледалото и започнах да си говоря сам: "Кой си ти, бе?! Акомпаниращ музикант... Време е да си направиш група! Виж какви идеи за песни има Милена! Контрол - как се бързат със системата, излизайки на сцена с пионерски връзки." Изобщо, това, което отдели Милена от всички групи, които изгряха тогава е, че тя остана. Тя продължи, отиде в Англия, направи албум с английски музиканти, свири в легендарния "The Marquee Club", дойде си, пак прави песни. Ето, дори сега има нови парчета. Затова и тя ми остана герой и съм си сложил нея и бате Гошо тук на стената до Mick Jagger, Robert Plant и Paul Rodgers. За мен Гошо Минчев и Милена винаги са били един стимул. А това, че са ми и лични приятели, ме прави още по-горд.

През месец декември 2009 година Подуене Блус Бенд се събра за един юбилеен концерт по повод 20 години от създаването на групата. Ще има ли нови подобни събирания? Ще има ли нов албум на Подуене Блус Бенд? Кога ще ви видим пак заедно на сцена?

Първо да кажа, че от шест години всеки четвъртък аз и групата ми свирим в рок бар "Фенс". От шест години, всеки четвъртък! Без значение дали е пред 20 или 200 човека. Ние си свирим. Там е нашето местенце за блус. Наричаме го "малкия петък". Правим го през седмицата, защото в петък, събота и неделя аз пътувам по провинцията из цялата страна, където ме посрещат като освободител, ха-ха-ха! Защото са много малко групите, които се навиват да обикалят по клубовете из България без пари за вход и без всякакви други условия, само за да поддържат огъня. А ние качваме двете колони и барабаните в буса Росинант и потегляме. Този бус е Росинант Десети. Аз доста експлоатирам бусовете - по 40 хиляди километра на година минавам и те не издържат.

Първото сериозно събитие за тази година ще бъде на 1 март, когато ще стартираме "Sofia Blues Meeting". С моя приятел Борката Блуса решихме да основем софийско блус събитие в по-голям клуб, което да бъде като фестивал. Крайно време е в София да си имаме нещо подобно.

Няма да минат и пет години и аз ще събера старите кримки от първите формации на Подуене Блус Бенд за 25-годишнината на групата. Примерно. Винаги си търся повод. Предполагам, че скоро ще ги събера в кино "Влайкова" за един акустичен концерт.

Имаш над 30-годишна музикална кариера, но въпреки това продължаваш да правиш музика и да изнасяш концерти с нестихващ ентузиазъм. Ще се умори ли някога Васко Кръпката?

Де да знам. За сега няма такива индикации. Напротив - все по-луд ставам. Не мога да се спра, не мога да мирясам. Няма да стане в близките години. Гони ме голяма лудост!

Поглеждайки назад във времето, има ли нещо от тези повече от 30 години, което би променил, ако можеше?

Да, бих променил. Може би в началото не се замислях и подкарвах нещата първосигнално. Не се замислях до колко ще нося вина за това, че съм карал хората да вярват в нещо. Не се замислях, защото вярвах и продължавам да вярвам във всичките тези неща. Но явно съм увлякъл и други хора. Може би бих помислил по този въпрос. Но не съм сигурен.

